EUROPA-KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 22.12.2010
KOM(2010) 779 endelig

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET, RÅDET, DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG OG REGIONSUDVALGET

Anvendelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 om håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder

SEK(2010) 1589 endelig

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET, RÅDET, DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG OG REGIONSUDVALGET

Anvendelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 om håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder

RESUMÉ

Effektive midler til håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder er af afgørende betydning for fremme af innovation og kreativitet. Direktiv 2004/48/EF om håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder harmoniserer de midler, der som minimum er til rådighed for rettighedshavere og offentlige myndigheder til bekæmpelse af krænkelser af intellektuelle ejendomsrettigheder. Det fastsætter også et sæt overordnede rammer for udveksling af oplysninger og administrativt samarbejde mellem nationale myndigheder og med Kommissionen.

En første evaluering af direktivets virkninger viser, at der er opnået betydelige fremskridt, siden det blev vedtaget og gennemført i medlemsstaterne. Direktivet skabte høje retlige standarder i Europa for håndhævelse af forskellige typer rettigheder, som er beskyttet af uafhængige retlige ordninger (som f.eks. ophavsret, patenter, varemærker og design, men også geografiske betegnelser og forædlerrettigheder).

På trods af en overordnet forbedring af håndhævelsesprocedurerne er det blotte antal krænkelser af intellektuelle ejendomsrettigheder og den økonomiske værdi, som disse repræsenterer, dog alarmerende. En af årsagerne er den hidtil usete stigning i mulighederne for at krænke intellektuelle ejendomsrettigheder, som brugen af internettet medfører. Der blev ikke tænkt på dette problem i forbindelse med udformningen af direktivet.

Andre emner, som kunne kræve særlig opmærksomhed, er brugen af foreløbige og retsbevarende foranstaltninger som f.eks. påbud, procedurer for indsamling og sikring af bevismateriale (herunder forholdet mellem ret til oplysning og beskyttelse af privatlivets fred) og præcisering af betydningen af forskellige afhjælpende foranstaltninger, herunder udgifterne til tilintetgørelse og beregning af skadeserstatning.

INDHOLDSFORTEGNELSE

RESUMÉ 2

1. Indledning 3

2. Formålene med håndhævelsesdirektivet 5

3. Der kan muligvis være behov for præciseringer for at opnå en mere effektiv beskyttelse af intellektuelle ejendomsrettigheder og et bedre fungerende indre marked 5

3.1. Det digitale miljøs specifikke udfordringer 5

3.2. Direktivets anvendelsesområde 6

3.3. Mellemmænd og påbuddenes effektivitet 6

3.4. Den rette balance mellem retten til information og lovene om beskyttelse af privatlivets fred 7

3.5. Skadeserstatningens kompenserende og afskrækkende virkning 8

3.6. Afhjælpende foranstaltninger 9

3.7. Andre spørgsmål 9

4. Konklusion 9

1. INDLEDNING

Det er af afgørende betydning, at der findes effektive midler til håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder for at fremme innovation og kreativitet. I denne rapport findes den første evaluering af gennemførelsen og virkningerne af direktiv 2004/48/EF om håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder[1] ("direktivet"). Denne evaluering skal udarbejdes i henhold til direktivets artikel 18 og er både baseret på Kommissionens vurdering af udviklingen og medlemsstaternes feedback i nationale rapporter, som for deres del afspejler de synspunkter, som industrien, retsvæsenets aktører, forbrugersammenslutninger og andre berørte parter har givet udtryk for.

De oplysninger, der er blevet modtaget, tyder på, at det kan konkluderes, at direktivet har haft betydelige positive virkninger for beskyttelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder under civilretten i Europa. Direktivet skabte et sæt enkle rammer for håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder, som stort set giver en ensartet beskyttelse i de forskellige medlemsstater. Navnlig artikel 5 om formodning om ophavs- eller ejendomsret, artikel 6 om muligheden for at anvende "stikprøver" i forbindelse med indsamlingen af oplysninger, artikel 7 om foreløbige foranstaltninger til sikring af bevismateriale og artikel 9 og 11 om muligheden for

[1] EUT L 11 af 30.4.2004, s. 16.

at udstede foreløbige påbud til mellemmænd har bidraget til at gøre håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder i EU mere effektiv.

På grund af den forsinkede gennemførelse af direktivet i mange medlemsstater (gennemførelsesprocessen blev først afsluttet i 2009)[2] er der dog kun begrænsede erfaringer med anvendelsen af direktivet, og der foreligger kun oplysninger om et begrænset antal retssager. Kommissionen har derfor ikke været i stand til at gennemføre en kritisk økonomisk analyse af direktivets virkninger for innovation og udvikling af informationssamfundet som fastsat i direktivets artikel 18.

På trods af disse begrænsninger kommer denne indledende evaluering af direktivets effektivitet på rette tidspunkt. En lang række undersøgelser, som internationale organisationer og industrien har gennemført, har vist, at krænkelserne af de intellektuelle ejendomsrettigheder har nået et betydeligt omfang, og at visse af de varer, der er tale om, udgør en risiko for forbrugernes sundhed og sikkerhed[3]. Som reaktion har Kommissionen i løbet af de seneste to år vedtaget to meddelelser[4]. Sidstnævnte opretter bl.a. Det Europæiske Observationscenter for Varemærkeforfalskning og Piratkopiering, som skal forbedre kendskabet til krænkelser af intellektuelle ejendomsrettigheder og skabe en platform, hvor repræsentanter for nationale myndigheder og berørte parter kan udveksle idéer og ekspertise inden for bedste praksis, udveksle fælles håndhævelsesstrategier og fremsætte anbefalinger til de politiske beslutningstagere. Disse meddelelser blev efterfulgt af to rådsresolutioner[5], som støttede Kommissionens politik. I den betænkning, som blev vedtaget af Europa-Parlamentet, blev der også givet udtryk for støtte til en forbedret politik, herunder et sæt robuste retlige rammer for bekæmpelse af varemærkeforfalskning og piratkopiering[6]. Krænkelser af intellektuelle ejendomsrettigheder, som finder sted uden for EU, giver også anledning til store bekymringer. Kommissionen behandler disse på forskellige måder, f.eks. gennem ambitiøse afsnit om intellektuelle ejendomsrettigheder i bilaterale handelsaftaler og deltagelse i internationale initiativer som f.eks. de igangværende forhandlinger om ACTA-aftalen[7].

Analysen viser, at visse bestemmelser i direktivet, herunder forholdet til andre direktiver, forstås på forskellig måde i de forskellige medlemsstater, hvilket har medført, at det **fortolkes og anvendes forskelligt i praksis.** Disse bestemmelser skal muligvis præciseres yderligere, for at direktivet kan fungere efter hensigten.

Internettet og digitale teknologier har givet håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder en ekstra dimension præget af udfordringer. Internettet har på den ene

---

2 Fristen for de daværende 25 medlemsstaters gennemførelse af direktivet var den 29. april 2006. Yderligere oplysninger om gennemførelsesprocessen kan findes i bilag 1 til det arbejdsdokument, der ledsager denne rapport.

3 Se f.eks.: http://www.iccwbo.org/uploadedFiles/BASCAP/Pages/OECD-FullReport.pdf: http://www.iccwbo.org/uploadedFiles/BASCAP/Pages/Building%20a%20Digital%20Economy%20-%20TERA(1).pdf.

4 Meddelelse fra Kommissionen af 16. juli 2008: En europæisk strategi for industriel ejendomsret (KOM(2008) 465 endelig). Kommissionens meddelelse: Bedre håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder i det indre marked, KOM(2009) 467 endelig.

5 Rådets resolution af 25. september 2008 om en global europæisk plan for bekæmpelse af varemærkeforfalskning og piratkopiering (EUT C 253 af 4.10.2008, s. 1) og Rådets resolution af 1. marts 2010 om håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder i det indre marked (EUT C 56 af 6.3.2010, s. 1).

6 Europa-Parlamentets beslutning af 22. september 2010 om håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder i det indre marked, (2009/2178(INI)), A7-0175/2010.

7 Yderligere oplysninger kan findes på følgende websted: http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:C:2005:129:0003:0016:EN:PDF.

side givet ophavsmænd, opfindere og deres forretningspartnere mulighed for at finde nye markedsføringsmetoder. Det har på den anden side også åbnet op for nye former for krænkelser, som det har vist sig vanskeligt at bekæmpe i visse tilfælde.

I denne rapport redegøres der for en række konkrete spørgsmål, som muligvis kræver præciseringer, navnlig for at tilpasse direktivet til de nye udfordringer, som et moderne digitalt samfund medfører. Den suppleres med et arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene, som indeholder yderligere baggrundsoplysninger om resultaterne.

2. FORMÅLENE MED HÅNDHÆVELSESDIREKTIVET

Forskelligheder mellem medlemsstaternes systemer for håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder underminerer det indre markeds effektivitet og svækker håndhævelsen af de materielle bestemmelser om sådanne rettigheder. Dette medfører hindringer for grænseoverskridende aktiviteter, tab af tillid til det indre marked og ringere investeringer i innovation og udvikling. Direktivet skaber større overensstemmelse mellem de nationale lovgivningssystemer for at give rettighedshavere og medlemsstaternes myndigheder et sæt begrænsede, men standardiserede redskaber til bekæmpelse af krænkelser af intellektuelle ejendomsrettigheder.

Direktivet inkorporerer civilretlige foranstaltninger under TRIPS-aftalen[8] i EU's lovgivningsmæssige rammer. Det går videre end de mindstebestemmelser, der er fastlagt i aftalen, da det f.eks. også dækker skadeserstatning, afhjælpende foranstaltninger og bevismateriale. Direktivet er desuden baseret på den praksis i medlemsstaternes lovgivning, som havde vist sig at være mest effektiv, før direktivet blev vedtaget (fremgangsmåden med udgangspunkt i bedste praksis). Medlemsstaterne kan også tilføje sanktioner og retsmidler, som er mere fordelagtige for rettighedshaverne[9]. Direktivet giver således et sæt retlige minimumsrammer, som dog er fleksible, for håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder.

3. DER KAN MULIGVIS VÆRE BEHOV FOR PRÆCISERINGER FOR AT OPNÅ EN MERE EFFEKTIV BESKYTTELSE AF INTELLEKTUELLE EJENDOMSRETTIGHEDER OG ET BEDRE FUNGERENDE INDRE MARKED

Analysen af direktivets gennemførelse i medlemsstaterne viser, at direktivet giver et solidt grundlag for håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder på det indre marked, men også at der kan være behov for visse præciseringer for at undgå uklarheder og tilpasse direktivet til de nye udfordringer, som navnlig vor tids digitale miljø medfører.

3.1. Det digitale miljøs specifikke udfordringer

De mange forskellige formål, som internettet har, gør det let at begå en lang række forskellige krænkelser af intellektuelle ejendomsrettigheder. Varer, som krænker intellektuelle ejendomsrettigheder, udbydes på internettet. Søgemaskinerne giver ofte svindlere mulighed

---

[8] Aftalen om handelsrelaterede intellektuelle ejendomsrettigheder (TRIPS, 1994) og Rådets afgørelse 94/800/EF af 22. december 1994 om indgåelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af de aftaler, der er resultatet af de multilaterale forhandlinger i Uruguay-rundens regi (1986-1994), for så vidt angår de områder, der hører under Fællesskabets kompetence, EFT L 336 af 23.12.1994, s. 1.

[9] Jf. direktivets artikel 2, stk. 1.

for at henlede internetbrugernes opmærksomhed på ulovlige varer og tjenesteydelser, som kan købes eller downloades. Fildeling af ophavsretsbeskyttet indhold er blevet meget udbredt, delvist fordi udviklingen af lovlige tilbud om digitalt indhold ikke svarer til efterspørgslen, herunder navnlig i forbindelse med grænseoverskridende handel, hvilket har medført, at mange lovlydige borgere har gjort sig skyldige i massive krænkelser af ophavsretten og relaterede rettigheder gennem ulovlig up-loading og spredning af beskyttet indhold. Mange websteder indeholder eller muliggør onlinedistribution af beskyttede værker uden rettighedshavernes samtykke. I den forbindelse kan det være nødvendigt at vurdere de eksisterende lovgivningsmæssige rammers begrænsninger nøje.

3.2. Direktivets anvendelsesområde

Direktivet finder anvendelse på alle krænkelser af intellektuelle ejendomsrettigheder, der er beskyttet under europæisk eller national lovgivning, og omfatter ikke definitioner af de intellektuelle ejendomsrettigheder, som det dækker. Selv om denne fleksible fremgangsmåde giver en række fordele, har forskellige fortolkninger af begrebet "intellektuelle ejendomsrettigheder" fået medlemsstaterne til at bede Kommissionen om at offentliggøre en liste over de intellektuelle ejendomsrettigheder, der efter Kommissionens mening under alle omstændigheder er dækket af direktivet[10].

Selv efter Kommissionens offentliggørelse af denne præcisering er der stadig usikkerhed om, hvorvidt visse rettigheder, som er beskyttet under national lovgivning, er dækket. Dette vedrører navnlig domænenavne, nationale rettigheder vedrørende forretningshemmeligheder (herunder knowhow) og andre forhold, som ofte er dækket af den nationale lovgivning vedrørende illoyal konkurrence, som f.eks. piratkopier og andre former for konkurrence, der balancerer på kanten af lovgivningen. Disse former for illoyal forretningsadfærd synes også at forekomme hyppigere. De har ofte skadelige virkninger for rettighedshaverne, underminerer innovationen og giver kun kunderne fordele på kort sigt. Det kunne være nyttigt at foretage yderligere vurderinger af dette negative fænomen og behovet for at indføje en liste i direktivet over de intellektuelle ejendomsrettigheder, som under alle omstændigheder er dækket.

3.3. Mellemmænd og påbuddenes effektivitet

Direktivets fortolkning af begrebet "mellemmænd" er bred, således at den omfatter alle mellemmænd, "hvis tjenesteydelser anvendes af *tredjemand* til at krænke rettighedshaverens industrielle ejendomsret". Dette indebærer, at selv mellemmænd, der ikke har noget direkte kontraktligt forhold eller nogen forbindelse med krænkeren, er omfattet af de bestemmelser, der er fastsat i direktivet.

Ikke desto mindre kræver medlemsstaternes domstole generelt et relativt omfattende bevismateriale. Desuden er der stadig usikkerhed om mellemmænd og de specifikke foranstaltninger, som de er omfattet af, når de bidrager til eller muliggør en krænkelse, uanset deres ansvar.

Mellemmænd, som transporterer varer, der mistænkes for at krænke intellektuelle ejendomsrettigheder (som f.eks. transportvirksomheder og speditører), kan spille en central rolle ved at kontrollere distributionen af varer, der krænker intellektuelle ejendomsrettigheder. Internetplatforme som f.eks. onlinemarkedspladser eller søgemaskiner kan også spille en

---

[10] Erklæring fra Kommissionen om artikel 2 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF om håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder (2005/295/EF), EUT L 94 af 13.4.2005, s. 37.

vigtig rolle ved at mindske antallet af krænkelser, navnlig ved hjælp af forebyggende foranstaltninger og politikker for anmeldelse og fjernelse af ulovligt indhold.

Internettjenesteudbydere spiller også en væsentlig rolle for den måde, som onlinemiljøet fungerer på. De giver adgang til internettet, sammenkobler de underliggende net og er værter for websteder og servere. Som mellemmænd mellem alle internetbrugere og rettighedshavere befinder de sig ofte i en udsat position på grund af deres kunders ulovlige handlinger. EU-lovgivningen omfatter derfor allerede nu specifikke bestemmelser, der begrænser ansvaret hos internettjenesteudbydere, hvis tjenester anvendes til krænkelse af intellektuelle ejendomsrettigheder[11].

De foranstaltninger, der skal træffes over for mellemmænd, vedrører navnlig ret til information, foreløbige og retsbevarende foranstaltninger (f.eks. foreløbige påbud) eller permanente påbud.

Direktivet lader det være op til medlemsstaterne at afgøre, hvornår og hvordan en mellemmand kan pålægges et påbud. Hvis dette skal fungere effektivt, kan det være nyttigt at præcisere, at påbud ikke bør være mellemmandens ansvar. Desuden tyder resultaterne i det arbejdsdokument, der ledsager denne rapport, på, at de lovgivningsmæssige og ikke-lovgivningsmæssige instrumenter, der er til rådighed på nuværende tidspunkt, ikke er stærke nok til at bekæmpe onlinekrænkelser af intellektuelle ejendomsrettigheder effektivt. Da mellemmændene har gode muligheder for at bidrage til forebyggelse og hindring af onlinekrænkelser, kunne Kommissionen undersøge, hvorledes de kan involveres i højere grad.

3.4. Den rette balance mellem retten til information og lovene om beskyttelse af privatlivets fred

Retten til information pålægger krænkeren eller andre at give rettighedshaveren information om oprindelse og distributionsnetværk for de varer, der krænker intellektuelle ejendomsrettigheder. Den største udfordring i forbindelse med denne rettighed er behovet for at respektere lovene om beskyttelse af privatlivets fred og personoplysninger.

I visse medlemsstater synes den ret til information, som direktivet indeholder bestemmelser om, at blive håndhævet meget restriktivt, hvilket hovedsageligt skyldes den nationale lovgivning om beskyttelse og opbevarelse af personoplysninger[12]. Dette emne kunne kræve særlig opmærksomhed. Den nationale lovgivning skal også give domstolene mulighed for at anvende EU-lovgivningen om håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder. Ifølge Den Europæiske Unions Domstol skal der findes en rimelig balance mellem de forskellige rettigheder, der er på spil (som f.eks. retten til databeskyttelse og ejendomsretten, som omfatter intellektuelle ejendomsrettigheder)[13], da både databeskyttelse/beskyttelse af

---

11 Direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked (direktivet om elektronisk handel), EFT L 178 af 17.7.2000, s. 1.

12 Ifølge "2009 Study on Online Copyright Enforcement and Data Protection in Selected Member States" (Hunton & Williams, Brussels, http://ec.europa.eu/internal_market/iprenforcement/docs/study-online-enforcement_en.pdf) er Østrig og Spanien eksempler på dette.

13 Dom af 29. januar 2008 i sag C-275/06 Productores de Música de España (Promusicae) mod Telefónica de España SAU; dom af 19. februar 2009 i sag C-557/07 LSG-Gesellschaft zur Wahrnehmung von Leistungschutzrechten GMBH mod Tele2 Telecommunication GMBH.

privatlivets fred og beskyttelse af intellektuelle ejendomsrettigheder anerkendes som grundlæggende rettigheder i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder[14].

De europæiske lovgivningsrammer for beskyttelse af personoplysninger[15] på den ene side og håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder på den anden side giver ikke anledning til nogen konflikt, da der ikke findes regler, der bestemmer, at beskyttelsen af privatlivets fred overordnet set går forud for ejendomsrettigheder eller omvendt. Den nationale lovgivning til gennemførelse af de forskellige direktiver skal derfor fortolkes således, at der skabes balance mellem disse rettigheder i hvert enkelt tilfælde for at sikre, at bestemmelsen om retten til information kan beskytte rettighedshaverne effektivt, uden at det går ud over rettighederne vedrørende beskyttelse af personoplysninger. Der kunne være behov for yderligere undersøgelser af, hvorvidt og hvordan medlemsstaternes lovgivning lever op til disse krav. Afhjælpende foranstaltninger, som kan skabe en passende balance mellem de forskellige rettigheder, kunne i givet fald også overvejes.

3.5. Skadeserstatningens kompenserende og afskrækkende virkning

De foranstaltninger, procedurer og retsmidler, som direktivet indeholder bestemmelser om, skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsernes grovhed og have afskrækkende virkning. På nuværende tidspunkt er den skadeserstatning, der tildeles i sager vedrørende intellektuelle ejendomsrettigheder, fortsat relativt beskeden. Kun nogle få medlemsstater har meddelt, at der har været en stigning i skadeserstatningens størrelse som følge af direktivets gennemførelse.

Ifølge de oplysninger, der er modtaget fra rettighedshaverne, synes den skadeserstatning, der tildeles, på nuværende tidspunkt ikke at afskrække potentielle krænkere effektivt fra ulovlige aktiviteter. Dette gælder navnlig, når den skadeserstatning, som domstolene tildeler, ikke svarer til den fortjeneste, som krænkerne opnår.

Det vigtigste mål med tildeling af skadeserstatning er, at rettighedshaverne skal bringes i samme situation, som de ville have været i uden krænkelsen. På nuværende tidspunkt synes krænkernes fortjeneste (uberettiget berigelse) dog ofte at være betydeligt højere end den skade, som rettighedshaverne rent faktisk lider. I sådanne tilfælde kunne det overvejes, om domstolene bør have mandat til at tildele en skadeserstatning svarende til krænkerens uberettigede berigelse, selv om denne berigelse er større end den skade, som rettighedshaveren rent faktisk er blevet påført. Der kunne ligeledes være noget, der taler for at gøre større brug af muligheden for at tildele skadeserstatning for andre økonomiske konsekvenser og tort.

I sager, hvor krænkeren er en juridisk person, og rettighedshaveren ikke tildeles skadeserstatning, fordi krænkeren ikke råder over nogen aktiver, er trådt i likvidation eller på anden måde er insolvent, kunne det vurderes, om rettighedshaveren kan kræve skadeserstatning af virksomhedens administrerende direktør(er) i henhold til den nationale lovgivning og, i givet fald, på hvilke betingelser.

---

[14] Artikel 7, 8 og 17, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (2000/C 364/01), EFT C 364 af 18.12.2000, s. 1.

[15] Navnlig direktiv 95/46/EF om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31) og direktiv 2002/58/EF om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (EFT L 201 af 31.7.2002, s. 37).

3.6. Afhjælpende foranstaltninger

Som mere indgående beskrevet i arbejdsdokumentet fra Kommissionens tjenestegrene kunne der være behov for yderligere præcisering af definitionen af "afhjælpende foranstaltninger". Navnlig findes der ingen klar sondring mellem "tilbagekaldelse" og "endelige fjernelse" fra handelen af de rettighedskrænkende varer i de fleste nationale lovgivninger. Et andet punkt, hvor der kunne være behov for præcisering, er anvendelsen af disse foranstaltninger, hvis krænkeren ikke længere er i besiddelse af varerne.

Hvad angår omkostningerne til tilintetgørelse af de rettighedskrænkende varer, kunne det overvejes, hvorledes det kan sikres, at domstolen kan pålægge den tabende part disse omkostninger direkte.

3.7. Andre spørgsmål

Analysen af medlemsstaternes gennemførelse af direktivet giver anledning til en række andre spørgsmål, som kunne fortjene at blive gjort til genstand for yderligere drøftelser på EU-plan.

For det første ser det ud til, at medlemsstaterne kun i få tilfælde har indført direktivets valgfrie bestemmelser (f.eks. vedrørende pålæg om beskrivelse, som indebærer, at en retsfunktionær kan undersøge situationen hos den påståede krænker. En række medlemsstater har ikke indført denne valgfrie bestemmelse i direktivet, for så vidt angår civilretlige sager, og denne form for foranstaltning kan derfor kun anvendes i forbindelse med strafferetlige sager). Der er endnu færre tilfælde, hvor medlemsstaterne i overensstemmelse med artikel 2, stk. 1, har vedtaget regler, som er mere fordelagtige for rettighedshaverne end reglerne i direktivet. Årsagerne til dette kunne undersøges nøjere. Sammenhængen mellem kravet om "kommerciel målestok" (dvs. kravet om, at krænkelsen foretages for at opnå økonomiske eller kommercielle fordele) og retten til information i medlemsstaternes regler kunne også undersøges nærmere

For det andet kunne mulighederne for at løse problemer vedrørende indsamling af bevismateriale i grænseoverskridende sager vurderes, hvilket også gælder behovet for at definere mere præcist, hvornår det kan anses, at en af sagens parter har kontrol over information (artikel 6, stk. 1). Der kan også være behov for yderligere vurdering af, hvorvidt de nuværende regler om indsamling af bevismateriale i sager, der involverer fortrolige oplysninger, skaber problemer i praksis, navnlig i forbindelse med midlertidige foranstaltninger og i sager, hvor der er tale om forskellige nationale opfattelser af fortrolighed.

Sluttelig kunne det undersøges, om det et er nyttigt at harmonisere reglerne for sekundærudnyttelse af varer, der krænker intellektuelle ejendomsrettigheder, og eventuelle problemer relateret til en sådan harmonisering.

4. KONKLUSION

Krænkelser af intellektuelle ejendomsrettigheder medfører store økonomiske tab. Et betragteligt antal produkter, som krænker intellektuelle ejendomsrettigheder, udgør nu en reel trussel mod forbrugernes sundhed og sikkerhed. Effektiv beskyttelse af intellektuelle ejendomsrettigheder er af afgørende betydning for stimulering af innovation og kultur i en konkurrencepræget videnbaseret økonomi, der skaber velstand. Hensynene til forskellige interesser må afbalanceres omhyggeligt. Kommissionen vil derfor fortsat aktivt inddrage alle berørte parter.

Hovedkonklusionen fra denne første evaluering af direktivet er, at det har haft betydelige positive virkninger for den civilretlige beskyttelse af intellektuelle ejendomsrettigheder i Europa. Det står dog nu klart, at direktivet ikke blev udformet med tanke på den udfordring, som internettet medfører for håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder. En række emner kunne desuden fortjene yderligere opmærksomhed. Man kan f.eks. nævne brugen af foreløbige og retsbevarende foranstaltninger som f.eks. påbud, procedurer for indsamling og sikring af bevismateriale (herunder forholdet mellem ret til oplysning og beskyttelse af privatlivets fred) og præcisering af betydningen af forskellige afhjælpende foranstaltninger, herunder udgifterne til tilintetgørelse og beregning af skadeserstatning.

Med henblik på at få input til Kommissionens beslutninger om eventuelle fremtidige foranstaltninger og til den grundige konsekvensanalyse, som Kommissionen vil udarbejde for de i denne rapport omhandlede emner, modtager Kommissionen gerne feedback om denne rapport fra Europa-Parlamentet, Ministerrådet, medlemsstaterne, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og alle andre interesserede parter senest den **31. marts 2011.**